

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Ingolf Knudsen.

Formanden:

Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 22. november 1977, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Forhandling

Tastesen (S):

Folketinget vedtog i fredags at meddele hr. Knud Jespersen orlov og at indkalde stedfortræderen, og tinget har i dag vedtaget at meddele hr. Ingolf Knudsen orlov og at indkalde hans stedfortræder.

Som ordfører for udvalget til valgs prøvelse skal jeg herefter tillade mig at gøre indstilling om, at de pågældende stedfortrædere godkendes som midlertidige medlemmer.

For hr. *Knud Jespersen*, der er valgt i østre storkreds, drejer det sig om sekretær *Margit Hansen*, der er 1. stedfortræder for Danmarks kommunistiske parti i denne storkreds.

For hr. *Ingolf Knudsen*, der er valgt i Fyns amtskreds, drejer det sig om forretningsfører *Therkel Christensen*, der er 1. stedfortræder for centrum-demokraterne i denne amtskreds.

Udvalget til valgs prøvelse har i et møde i dag behandlet disse sager, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling.

1. Sekretær Margit Hansen godkendes som midlertidigt medlem af folketetinget fra og med den 18. november 1977.

2. Forretningsfører Therkel Christensen godkendes som midlertidigt medlem af folketetinget fra og med den 22. november 1977.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 130 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel til handelsministeren:

Forespørgsel af Jørgen Jensen (DKP).
(Forespørgsel nr. VI. Anmeldt 16/11 77).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Redegørelse af ministeren for kulturelle anliggender:

Redegørelse om regeringens kulturpolitik.
(Redegørelse nr. III. Anmeldt 10/11 77).

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Det fortælles, at da Albert Einstein endnu underviste som professor, dikterede han en aften til sin sekretær næste dags eksamensspørgsmål. »Men hr. professor«, udbrød hun, »det er jo nøjagtig de samme spørgsmål som i fjor«. »Det ved jeg«, svarede Einstein, »men svarene er ikke de samme«.

På tilsvarende måde er det med kulturpolitikken. Når der i dag spørges om, hvilken kulturpolitik der bør føres, så kan vi ikke stille os tilfredse med de svar, der kunne gives for 10 eller 15 år siden. Kulturpolitikken må afstemmes med hele den sociale, økonomiske og politiske samfundsudvikling.

Jeg har fundet, at tiden var inde til at give folketetinget en redegørelse for de almindelige principper og mål, som regeringen i de nærmest kommende år ønsker at lægge til grund for sin kulturpolitik.

I det skriftlige materiale, der er afgivet til folketetinget i tilknytning til min redegørelse, er der på baggrund af en række oplysninger om kulturpolitikken i andre lande og om det internationale kulturpolitiske samarbejde givet en meget udførlig fremstilling af disse principper og mål.

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Der er efter min opfattelse brug for en klar beskrivelse af det principielle grundlag for kulturpolitikken. Det er der, allerede fordi vi tilsyneladende ikke er nået så langt, at der i befolkningen er en helt almen forståelse for det kulturpolitiske arbejdes betydning. Opinionsundersøgelser tyder ganske vist på, at et flertal accepterer den offentlige støtte, der ydes til kulturlivet, men der er stadig et stort mindretal, der ikke gør det. En af forklaringerne kan være, at der mangler information om, hvad det er for mål, der tilstræbes med en aktiv kulturpolitisk indsats. Den offentlige debat kommer derfor gang på gang til at handle om enkeltafgørelser, der for mange virker uforståelige eller urimelige, fordi de optræder løsrevet fra den principielle sammenhæng.

Mere afgørende er dog den enkle betragtning, at hvis man ser kulturpolitikken som et vigtigt led i den samlede samfundspolitik og mener, at der er et påtrængende behov for en aktiv kulturpolitisk indsats – og det er regeringens opfattelse – så må man også være forpligtet til så klart som overhovedet muligt at gøre rede for, hvad sigtet og meningen med en sådan indsats er.

Det behov for et helhedssyn på kulturpolitikken, som der utvivlsomt er, forstærkes efter min mening af en række faktorer i samfundsudviklingen.

Først et forhold, som er – eller i hvert fald burde være – positivt. Den største del af befolkningen har oplevet en kraftig forøgelse af fritiden. I denne situation er der brug for en aktiv kulturpolitik, der kan medvirke til at skabe mange og alsidige muligheder for en meningsfuld udnyttelse af den udvidede fritid. Det er absolut en vigtig opgave for kulturpolitikken, men når det er sagt, lægger jeg dog vægt på at understrege, at kulturpolitik er andet og mere end fritidspolitik. Den tager sigte på det enkelte menneskes hele situation i tilværelsen og i dets samspil med andre mennesker, og i princippet kan den ikke sætte noget skel mellem arbejde og fritid.

Som vi alle ved, er der for tiden alt for mange mennesker, der har alt for rigelig fritid. Arbejdsløsheden og ganske særlig ungdomsarbejdsløsheden er en af de mange faktorer i udviklingen, som jeg tror blandt andet må kalde på en kulturpolitisk indsats.

Men der er andre aktuelle udviklingstendenser, som må nævnes: Stadig flere mennesker koncentrerer sig i de store byer og deres udkanter, og mange af dem henvises til at leve i sterile og uninspirerende boligmiljøer og trænges ud i isolation – enkeltpersonernes og familiernes isolation.

Arbejdet er alt for ofte sundhedsfarligt og opslidende, og det føles af mange i stigende grad monotont og uengagerende. Styringen af samfundet kompliceres, så mange mennesker føler sig fortabte og magtesløse over for de fjerne kræfter, der træffer afgørelse om deres tilværelse. Miljøer trues af forurening og anden ødelæggelse, og den kommerialisering, der mere og mere præger kulturlivet, bidrager til at skabe en passiv forbrugermindethed og rummer alvorlig fare for kvalitetsforringelse, begrænsning af valgmuligheder og indskrænkninger i den reelle ytringsfrihed.

Jeg gør mig naturligvis ingen forestillinger om, at en aktiv kulturpolitisk indsats direkte kan løse alle de problemer, der opstår som følge af disse udviklingstendenser. Det vigtigste er heller ikke, at man gennem en sådan politik måske ind imellem kan have held til at gøre hverdagen lidt bedre og lidt rigere for de mennesker, der rammes af nogle af de misforhold, jeg har nævnt – skønt det vel også kun var noget positivt. Hvad der betyder mest, er, at en aktiv kulturpolitik kan gøre os alle bedre rustede til at møde udfordringerne, og det kan den efter min overbevisning ved at give stadig flere mennesker mulighed for en personlig udvikling, der kan sætte dem i stand til aktivt at tage del i udformningen af samfundet og deres tilværelse. Det er for mig nok det vigtigste formål med kulturpolitikken.

Spørgsmålet om, hvad kultur egentlig er, hører til dem, man kan diskutere i det uendelige, og som man også diskuterer i det uendelige. Jeg skal heller ikke i dag gøre noget forsøg på at føje en ny definition til de mange hundrede, der allerede eksisterer.

Men der er for mig ingen tvivl om, at den opfattelse af kulturbegrebet, som en kulturpolitik i vore dage først og fremmest må tage sit udgangspunkt i, er den, som samfundsforskerne sædvanligvis arbejder ud fra. Den går ud på, at »kultur« betyder noget i retning af: det samlede mønster af adfærd, vaner og ideer, som en gruppe eller et samfund er fælles

[Ministeren for kulturelle anliggender]

om, og som bestemmer handlemåder og holdninger hos de enkelte medlemmer af gruppen eller samfundet.

Dette er en meget bred kulturopfattelse, som fører til, at en betydelig del af samfundspolitikken kan betragtes som kulturpolitik. Den er derfor heller ikke tilstrækkelig vejledende, når det gælder emnet for denne redegørelse, nemlig den politik, der skal føres på det område, som kulturministeriet er ansvarligt for. Her har vi brug for at fastlægge særlige principper og mål.

Men det brede kulturbegreb bevarer alligevel sin betydning for politikken på det kulturpolitiske arbejdsområde. For det første fordi det understreger denne politiks nære sammenhæng med politikken på andre områder, især uddannelses-, miljø- og socialpolitikken. For det andet fordi det fører til den nødvendige vide forståelse af begrebet »kulturelle aktiviteter«. Det brede kulturbegreb forklarer, hvorfor det også er en kulturel aktivitet at udøve idræt eller at deltage i nogle af den lange række af nye aktivitetsformer, som vi ser gro frem rundt omkring i landet: aktivitetscentre, medborgerhuse, gruppevirksomhed af forskellig art, udstillinger, festivaler, og hvad det alt sammen hedder.

Anerkendelsen af det udvidede kulturbegreb må i øvrigt også gøre det til en naturlig forpligtelse for kulturministeriet at holde øje med, at de i bred forstand kulturpolitiske synspunkter ikke bliver glemt eller overset i det politiske arbejde, der foregår uden for ministeriets eget sagsområde.

Kulturpolitikken overordnede mål – som den har tilfælles med politikken på mange andre områder – er at medvirke til et bedre samfundsmiljø og til fremme af livskvaliteten for det enkelte menneske.

Når vi så kommer til tilrettelæggelsen af det kulturpolitiske arbejde, er det regeringens opfattelse, at dette arbejde bør være ledet af fire grundlæggende principper. Det er principperne om ytringsfrihed, kulturelt demokrati, kvalitet og decentralisering.

Kulturpolitikken skal overalt respektere og forsvare ytringsfriheden, og den skal sikre, at retten til frit at udtrykke sig ikke forbliver en formalitet, men får reel betydning.

På kunstens område er ytringsfriheden særlig væsentlig. Kunstnerne må naturligvis som alle andre overholde landets love, men det er en betingelse for kunstens trivsel og

for den kunstneriske fornyelse, at ytringsfriheden fastholdes. Det er også en forudsætning for, at kunstnerne kan opfylde den af deres funktioner, der består i, at de kan inspirere til, at udviklingen føres videre, og at samfundet ikke forstener.

Men ytringsfriheden er også af fundamental betydning uden for de kunstneriske områder. Danmarks radio har en stor opgave i at sikre, at så mange anskuelser og synspunkter som muligt kan komme til udtryk i udsendelserne, og når det gælder de kostbare medier – radio, fjernsyn og film – er der desuden brug for praktiske muligheder for at kunne komme til orde gennem disse medier uden om de store institutioner, sådan som det kan ske i bånd- og filmværksteder og ved lokale radio- og fjernsynseksperimenter.

At ytringsfriheden skal være reel, betyder, at alle meninger må ligestilles i forhold til de offentlige støtteordninger, at ingen seriøs kunstner kan udelukkes fra støtte af moralske grunde, at ingen bog kan udelukkes fra bibliotekerne af politiske grunde, at en teatergruppes samfundssyn er uden betydning for dens muligheder for støtte.

Princippet om kulturelt demokrati betyder, at enhver kulturform, der har betydning – selv om det kun er for et mindretal – bør have mulighed for at udvikle sig og trives på lige fod med andre.

I mange år har man herhjemme som i andre lande koncentreret indsatsen om det, man kan kalde forsøget på at »demokratisere kulturen« – forsøget på at bringe en bestemt kultur ud til folket. Det er en hæderlig bestræbelse, og hvis man, som jeg, tror på, at denne højtudviklede kultur – som nogle ynder at kalde »finkulturen« – indeholder store almenmenneskelige værdier, så kan man ikke et øjeblik være i tvivl om, at bestræbelserne skal fortsættes og forstærkes, men heller ikke om, at de i forhold til de øvrige kulturpolitiske bestræbelser efterhånden vil indtage en mindre fremtrædende plads.

Vi må nemlig se i øjnene, at der er grænser for, hvor meget man kan opnå med denne »demokratisering af kulturen«. Der er grupper i befolkningen, som kun i ringe grad føler den »officielle« kultur vedkommende. De er ikke af den grund »kulturløse«, men de har, hvad man udmærket godt kan betegne som deres egen kultur, og de må i et demokratisk samfund have krav på, at også

[Ministeren for kulturelle anliggender]

deres kulturform får vækstmuligheder, og at man ikke i stedet forsøger at fortrænge den ved på formyndermanér at presse kulturtilbud ned over dem, som de ikke synes de har brug for.

Det er ikke svært at finde eksempler på sådanne alternative kulturformer. Nogle steder i landet samles et stort antal mennesker omkring den ægte folkemusik, spiller den og synger den og bygger videre på meget gamle traditioner. Vi har oplevet, at en lokalt produceret Kaj Munk-film, der blev nedsablet af den københavnske kritik, blev opfattet ganske anderledes på den egn, hvor den var blevet til, og i den del af landet virkelig kom til at betyde noget for mennesker. Vi har en ungdomskultur, der er meget forskellig fra de voksnes »officielle« kultur. Og meget tyder på, at vi er ved at få en særlig arbejderlitteratur, der bygger på andre værdinormer end de gængse.

Kvalitetsprincippet er det tredje af de ledende principper for kulturpolitikken.

Jeg tror ikke, det er muligt at drive kulturpolitik på en fornuftig måde uden fastholdelse af, at det må være en kvalitetsbedømmelse, der er afgørende for, om statsmidler skal bruges til støtte for kulturlivet.

Men kvalitet er ikke noget entydigt. Kvalitetsbegrebet har selvfølgelig et andet indhold, når der er tale om støtte til kunstnerisk amatørvirksomhed, end det har, når det drejer sig om de kvalitetsbedømmelser, som 3 mands udvalgene i Statens Kunstfond skal foretage.

Det kan ikke undgås, at anvendelsen af kvalitetskriteriet hyppigt giver anledning til diskussion. Det er derfor vigtigt, at vi overalt i den kulturpolitiske lovgivning fastslår kvalitetsprincippet som det bærende for støtteordninger og samtidig fastlægger, hvem der skal foretage kvalitetsvurderingen. Jeg mener, at princippet om en uafhængig, saglig kvalitetsvurdering bør føres så langt som overhovedet muligt, også på områder, hvor det ikke gælder kunst, og på områder, hvor princippet ikke er lovfæstet. Vi må ikke risikere at blive udlagt som politiske censorer i forhold til kulturelle aktiviteter. Det gælder alle politiske myndigheder: folketing og regering, amtsråd og kommunalbestyrelser.

Som det fjerde og sidste af de grundlæggende kulturpolitiske principper vil jeg nævne decentraliseringsprincippet.

Man bør arbejde for en geografisk ligelig fordeling af kulturaktiviteten – både når det gælder formidlingen og produktionen – og så langt det er muligt, bør man henlægge beslutningsmyndighed og ansvar til det niveau, som den kulturelle aktivitet foregår på. I al almindelighed vil det give det bedste resultat.

Decentralisering er et sundt princip, men det bør naturligvis anvendes med omtanke. Jeg tror ikke, det ville være en god idé at decentralisere Statens Kunstfonds eller film-instituttets samlede virksomhed ved at lægge deres afgørelser ud til lokale udvalg og på den måde reelt splitte bevillingerne op i mange små dele. Derimod kunne man i høj grad ønske sig en decentralisering af kunststøtten, ved at der i langt videre omfang, end det allerede er sket, oprettes amtslige og kommunale kunstfonde, og ved at kommunerne vedkendte sig de kulturpolitiske opgaver på områder som biografdrift og børneteater.

Decentraliseringen betyder, at amtskommuner og kommuner får et meget betydeligt ansvar på det kulturelle område. De får en opgave i at udforme deres egen selvstændige kulturpolitik. Dette er vigtigt, bl. a. fordi det er en forudsætning for den rigtigste form for decentralisering – den, der udspringer af lokalt formulerede krav. Meget af det, der til dato er sket på dette område, er jo – paradoksalt nok – gennemført på initiativ af regering og folketing.

De principper for regeringens kulturpolitik, som jeg her har gjort rede for, betragter jeg som grundlæggende for statens indsats på hele det kulturpolitiske arbejdsområde.

Nogle af de mål, vi vil prøve at nå, vedrører kun dele af området.

Det første mål for kulturpolitikken er, at den skal sikre rimelige vilkår for frembringelsen af kunst inden for alle retninger og genrer og give muligheder for eksperimenterede kunstnerisk virksomhed.

Kunstnerne har krav på, at deres grundlæggende rettigheder sikres gennem en hensigtsmæssig lovgivning om ophavsret, og på, at samfundet betaler dem på rimelig måde for brugen af deres værker. Offentlige myndigheder bør desuden i højere grad end hidtil give kunstnerne arbejdsmuligheder.

Målet kan imidlertid ikke nås, uden at man også tager forskellige former for direkte støtte til kunstfrembringelsen i brug.

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Generelt kan man sige, at de økonomiske midler, der er til rådighed til denne direkte støtte, ikke kan dække de rimelige behov. Særlig betænkeligt er det, at mulighederne for støtte til sådanne former for kunstudøvelse, som kan medvirke til fornyelse i kunsten, er for små. Jeg tænker her navnlig på det opsøgende teater, de frie teatergrupper og børneteatrene.

Det andet mål for kulturpolitikken er, at den skal bringe os henimod en tilstand, hvor alle befolkningsgrupper i alle egne af landet har rimelige muligheder for et frit valg inden for rammerne af et alsidigt kulturudbud og lige muligheder for at deltage i kulturelle aktiviteter.

Her drejer det sig om den »demokratisering af kulturen«, som jeg tidligere har talt om. Der er stadig geografiske hindringer, der er stadig sociale og uddannelsesmæssige barrierer, som vi må prøve at overvinde.

40 pct. af befolkningen benytter folkebibliotekerne. Det er ikke nogen lille procent, men den kunne sikkert bringes op ved mere opsøgende biblioteksarbejde og ved indretning af flere biblioteker på arbejdspladserne.

På teaterområdet er der allerede nået en del. Jeg skal ikke give nogen generel bedømmelse af virkningerne af de abonnementsordninger, som er opbygget på grundlag af teaterloven, men vi har dog grund til at tro, at de har været med til at få nye befolkningsgrupper til at gå i teatret.

Også på andre områder – f. eks. filmens, musikens og billedkunstens – må det være muligt på tilsvarende eller andre måder at få et nyt publikum i tale.

Langt den største del af kulturproduktionen og dens distribution er på private hænder og varetages af forretningsforetagender. Det gælder især inden for områderne litteratur, film og grammofonplader. Man kan inden for disse sektorer finde mange eksempler på virksomheder, der drives ud fra en kulturel ansvarsbevidsthed, men generelt kan det ikke forventes, at kommercielle foretagender skal kunne sikre kvalitet og alsidighed i kulturudbuddet. Dette må derfor være det oftestliges sag.

For børnenes vedkommende er der et ganske særligt behov for, at der skabes alternativer til de kommercielle kulturtilbud. De udgør et vigtigt marked for en massekulturindustri, hvis produkter ofte er underlødige og

uden den mindste forankring i den sociale virkelighed. Det er ikke for meget at sige, at de for øjeblikket er genstand for en kommerciel udbytning, og at børnenes valgmuligheder på det kulturelle område er så godt som illusoriske. Der må derfor lægges stor vægt på det arbejde, der er indledt med nedsættelsen af kulturministeriets arbejdsgruppe om børn og kultur.

Jeg vil på dette sted nævne den helt afgørende betydning, som en rigtig uddannelsespolitik har for opnåelsen af de kulturpolitiske mål. Ingen kulturpolitik kan lykkes uden skolens medvirken. De musiske fag må have en rimelig placering i arbejdet. Det er ikke nok at lære børnene at regne og skrive. De har også brug for fag, der kan stimulere fantasien, holde de skabende evner, som alle børn har, ved lige og skærpe sansen for kvalitet.

Kulturpolitikken skal bidrage til, at der gives alle et maksimum af muligheder for at udvikle evner og anlæg, og til at fremme fællesskab og kommunikation mellem mennesker. Den skal medvirke til, at der skabes de bedst mulige forudsætninger for, at de enkelte mennesker aktivt kan tage del i udformningen af deres tilværelse og af det samfund, de lever i.

For det demokratiske samfund er det afgørende, at så mange mennesker som overhovedet muligt inddrages i de sociale og politiske processer, og det betyder igen, at alle, der ønsker det, bør have mulighed for den personlige udvikling, som kan give dem forudsætningerne for aktivt at kunne være med til at påvirke samfundsudviklingen.

Kunsten har en vigtig rolle at spille i denne sammenhæng, både oplevelsen af kunst og – måske især – arbejdet med kunstneriske udtryksformer. Alt, som går ud på at skabe øgede muligheder for egen skabende virksomhed, egen aktivitet, bør derfor opmuntres.

Men mindst lige så vigtigt er det, at en række aktiviteter, der udfolder sig uden for det kunstneriske og traditionelt kulturelle område, støttes. Det gælder arbejdet i foreninger med vidt forskellige formål og det arbejde, der gøres af grupper, der står bag ved forskellige former for samlingssteder: aktivitetscentre, værksteder og medborgerhuse. Alle disse aktivitetsformer kan, når de fungerer, give en praktisk skoling for den

[Ministeren for kulturelle anliggender]

enkelte i dette at være borger i et demokratisk samfund. Sådan virkede i sin tid mange af de gamle forsamlingshuse, og det er glædeligt, at man nu kan konstatere en fornyet interesse for at få dem til at fungere.

Det er klart, at de fleste af de nye socialt prægede aktiviteter, som jeg har nævnt, i første række er en opgave for de lokale kredse og kommunerne. Jeg ved godt, at man mange steder ser med skepsis eller direkte uvilje på nogle af disse nye aktivitetsformer. Men jeg er sikker på, at man vil stå sig ved at opbyde det mod og det frisind, der skal til, for at man i kommunerne i samarbejde med befolkningen kan finde frem til de rigtige løsninger. Det er først og fremmest unge mennesker, der slutter op om de nye kulturelle aktiviteter – ofte dem, der er blevet for gamle til ungdomsklubberne. Mon ikke flere hændelser fra den senere tid ret klart viser, hvilket enormt behov der er for at give disse unge steder at være og muligheder for at være sammen om noget, som de selv kan opfatte som meningsfyldt?

Det er kommunerne, der har opgaverne her, og også dem, der i alt væsentligt må bære byrden, hvis der skal ydes økonomisk støtte. Men der kunne sikkert være grund til, at vi sammen med kommuner og amter gik ind i en nærmere overvejelse af planlægningen og opgavefordelingen og byrdefordelingen på dette vigtige område.

Idrætsudøvelsen, det er en betydningsfuld kulturel aktivitet, som i høj grad kan fremme fællesskab og kommunikation og bidrage til udviklingen af den enkeltes evner og anlæg – ikke blot de rent fysiske. Når meget nu tyder på, at planerne om betalingsfodbold bliver gennemført, så skal det siges helt utvetydigt, at det offentlige – stat og kommuner i første række – har en meget klar interesse i at sikre sig, at det sker på en sådan måde, at nydansen ikke kommer til at skade det brede idrætsarbejde.

Et fjerde mål for kulturpolitikken er, at den skal sikre, at vidnesbyrden om fortidens kunst og kultur bevares og gøres tilgængelige og levende.

I første række hviler denne selvfølge og betydningsfulde opgave på vore store institutioner.

Mange af dem arbejder under trange og på andre måder utilfredsstillende lokale forhold. De senere års indskrænkninger i deres

driftsbevillinger har også bragt flere af dem – f. eks. nationalmuseet og arkiverne – i en situation, hvor der er alvorlig fare for, at store værdier kan gå til spilde. At disse indskrænkninger desuden rammer dem i deres udadvendte virksomhed – tænk blot på nationalmuseets Bredeudstillinger – gør jo ikke sagen bedre.

Endelig er det et mål for kulturpolitikken at bidrage til det internationale samarbejde på alle områder og til at fremme udveksling af ideer og erfaringer mellem landene.

Det er disse principper og disse mål, vi ønsker at følge og nå.

Den kulturpolitik, som regeringen således går ind for, er en aktiv kulturpolitik, men det er også en frisindet og tolerant politik. Vi ønsker ikke under nogen form hverken at dirigere kulturlivet eller at være formynder for borgerne.

Det, regeringen – og dermed socialdemokratiet – vil, er at skabe rammer omkring et alsidigt og rigt kulturliv, som kan gå ind som et selvfølgeligt led i alle menneskers hverdag. Gennem en sådan aktiv og socialt bevidst kulturpolitik kan der ydes et væsentligt bidrag til det, der er denne politiks overordnede mål: et bedre samfundsmiljø og en øget livskvalitet for den enkelte.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om afgift ved førstegangsoverdragelse af visse ejerlejligheder.

(Lovforslag nr. L 89. Fremsat 15/11 77. Første behandling 16/11 77. Betænkning 18/11 77).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

6) *Anden behandling af:*